

Ante beatitudine incipiens. eam summum bonum eē
 dicebas. quam in summo dō sitam loquebare. Ipsum quoq.
 dñm summum esse bonum. plenamq. beatitudinem dis
 serebas. ex quo neminem beatum fore. nisi qui pariter
 dñs esset quasi munusculum dabas. Rursum ipsam bo
 ni formam. dī ac beatitudinis loquebaris eē substantiā.
 ipsumq. unum id ipsum eē bonum docebas. quod ab
 omni rerum natura peteretur. Dñm quoq. bonita
 tis gubernaculis uniuersitatem regere disputabas.
 uolentiaque cuncta ^{boedare} parere. nec ullā mali eē naturam.
 atq. hæc nullis extrinsecus sumpus. sed ex altero
 fidem trahente ^{In posit. formis.} insitū domesticisq. probationibus
 explicabas. Tum illa. Minime inquit ludimus. rēp
 omnium maximā. dī munere quem dudum dep
 cabamur. exegimus. Est enim diuine formē
 substantiæ. ut neq. in externa dilabatur. nec in se
 externum aliquid ipsa suscipiat. Sed sicut deca
 parmanides ait. ^{omnia} ^{tu} ^{circulo} ΠΑΝΤΟΘΕΝΕ ΥΚΥΚΛΟΥΣ
^{ad ducit par sponte} ^{multitudine.} ΦΕΡΗ ΕΝΑΛΙΓΚΙΟΝ ΟΥΚΩΝ. Rerum orbem mobi
 lem rotat. dum se immobilem ipsa conseruat.
 Quod si rationes quoq. non extra prætas. sed intra